

τῆ κελεύει καὶ γὰρ ἄπο μετεώρων δ' ὡμοτοῦ ἀπὸ περὶ
 πορροῦ πένει καὶ τὴν ἀρετῶν. πῶς δὲ ἔστιν ἰδεῖν
 ἐπαρῶς· οἱ γὰρ ἰδιώται, ἢ δ' ὡμοσῶν οὐκ ἦν
 ἕπον δοκοῦσι τὰ ὑπερῆνη πορροῦ πένει, διὰ καὶ
 μέλλον, ἡμεῶν δὲ τοσαῦτα ἰσχυρῶν ἐστὶ
 γὰρ ὁ βίος ἑυδαίμων, τὴ καὶ τὴν ἀρετῶν ἐνερ-
 γῆντος· Σόλων δὲ τὸν ἑυδαίμονα ἴσως ἀπε-
 φάνετο, κελεύει εἰπὼν, μετεώροις τοῖς ἐκ τῶν κα-
 χορηγημένοις περροῦ πένει δὲ τὰ κελεύει, ὡς
 εἶπτο, καὶ βεβαιώται σωφροσύνη ἐνδύεται
 γὰρ μέτρα κατηνύμενος, πορροῦ πένει ἢ δὲ εἰκο-
 σὶ καὶ κ' ἡλικίαν ἄρσενος, οὐ πλοῦστον, οὐδὲ ὑ-
 νασιῶ ἰσχυρῶν τὸν ἑυδαίμονα, εἰπὼν, ὅτι
 ἐκ ἀθανάτων, εἰ περὶ αὐτοποσ φανείη τοῖς
 ἑπολλοῖς· οὗτοι γὰρ κρείττοις τοῖς ἐκ τῶν, πούτω
 αἰδευόμενοι μόνον. συμφανείη δὲ τοῖς λό-
 γοις εὐδαίμων ἢ ἢ σφῶν δόξα. πᾶσαν μὲν
 οὖν καὶ τὰ τοιαῦτα ἔχει πᾶσι. τὸ δὲ δὴ ἡδὺς
 ἂν τοῖς πορροῦ πένει ἐκ τῶν ἔργων καὶ τὴν βίον
 κρινεται ἐν τούτοις γὰρ τὸ κύριον. σκοπεῖν δὲ
 τὰ πορροῦ πένει καὶ καὶ, ὅτι τὰ ἔργα καὶ τὸν βίον
 ἑπιφάνετα· καὶ συναδόντων μὲν τῶν ἔργων,
 ἑποδύεται· διαφανοῦντων δὲ λόγοις ἰσο-
 ληπίων. ὁ δὲ καὶ τοῦ ἐνερῶν, καὶ τῶν τε-
 πορροῦ πένει, καὶ διακείμενος ἀρετῆς, καὶ πορροῦ πένει
 σατος, εἰκοσὶ ἔστι· εἰ γὰρ τις ὀπμιέλει καὶ ἢ
 αἰδραπίνων ἑποδύεται ἡμεῶν γίνετα, ὡς ἀρὸ δολεῖ,
 καὶ εἴη ἀδύλογον χαίρειν τὰ αὐτοῦ τὴν ἀρετῆς
 καὶ τὴν συγχευεταίω ἑποδύεται δὲ αἰ εἴη ὁ νοῦς καὶ
 τοῖς ἀγαπῶντας μέλιτες ἑποδύεται καὶ πμῶντας,
 αἰδραπίνων, ὡς ἢ φιλῶν αὐτοῖς ὀπμιελο-
 μένοις· καὶ ὀρθῶς τὰ καὶ κελεύει πορροῦ πένει,
 ὅτι δὲ τὰ ἑποδύεται πᾶσι τὴν σωφροσύνην καὶ ἑποδύεται
 καὶ, ἢ ἀδύλογον. πορροῦ πένει σατος ἀρετῶν αὐτῶν
 δὲ εἰκόσ καὶ ἑυδαίμονα σατος· ὡς καὶ οὐτως
 εἴη ὁ σαφὸς μέλιτες· ἑυδαίμονα.

Κεφάλαιον 6.

Aπὸ οὖν εἰ ἀρετῆς πούτων καὶ ἢ ἀρετῶν,
 ἢ καὶ φιλίας καὶ ἡδονῆς, ἡμεῶν εἰ-
 ρηται τοῖς τύποις, τέλος ἔχει οἰστέον ἢ πορροῦ
 πένει, ἢ καθεύεται λέγει, ἢ εἴη ἐν τοῖς πορροῦ
 πένει τέλος τὸ πορροῦ πένει ἡμεῶν καὶ γινώσκων, δι-
 λα καὶ μέλλον τὸ πορροῦ πένει αὐτῶν· οὐδὲ δὲ ἀρετῆς
 ἀρετῆς ἡμεῶν τὸ εἰδέναι, ἀλλ' ἔχει καὶ καθεύεται
 πμῶντας ἢ εἰ πμῶντας ἀγαπῶν γινώσκων
 εἰ μὲν οὖν ἦσαν αἱ λόγοι αὐταίρις πορροῦ πένει
 πμῶντας ὀπμιεταῖς, Πολλοὶ δὲ ἀμωδοὶ καὶ
 μμῶντας διακίμας ἑποδύεται, καὶ τὸν ἑποδύεται,

A Id quod cernere inde euidenter licet
 quod priuati homines non minus, imò
 etiam magis quàm potentes, honesta a-
 gere videntur. Satis igitur est, si tot facultates suppetant. felix enim erit vita eius, qui ex virtute operatur. Quin & Solon felices rectè fortasse definit: cum inquit eos esse qui externis rebus mediocriter fuerunt instructi, & honestissima egerunt, vt existimabat, modestè que vixerunt. fieri enim potest, vt mediocria possidentes ea agant, quæ oportet. Videtur etiam B Anaxagoras felicitam non diuitem neque potentem existimasse: cum dixit, sibi non esse mirum futurum, si plerisque è vulgò absurdus quispiam esse videatur: eos enim externis rebus, quarum tantummodo sensum habent, iudicare consueuissè. Sapientum igitur opiniones cum rationibus consentiunt. ac fidem quidem aliquam talia quoque afferunt: sed verum ipsum tamen in agendis rebus ex factis & vita iudicatur: in his enim præcipua vis consistit. Quocirca ante dicta ita consideranda sunt, vt ad vitam & facta referantur: & si cum factis consentiunt, admitenda: sin ab eis discrepant, verba sunt existimanda. At qui ex intellectu operatur, huncque excollit, atque optimè afficit, is esse Deo charissimus videtur. nam si aliquam humanarum rerum curam dij habent, sicut videtur: contentanum est ipsos re illa que optima est, atque ipsis maxime cognata, delectari, qui est intellectus: obsequi qui ea maxime amant, & bonorant, remunerari, vt potest qui eorum que ipsis sunt amica, curam habeant, rectè que & honestè agant. Hæc autem omnia sapienti maxime inesse, obsecrum non est: is igitur est Deo charissimus: eundemque esse etiam felicissimum verisimile est. Quare ita quoque efficitur, vt sapiens maxime felix sit.

CAPVT X.

Nunquid igitur si de his & virtutibus, præterea etiam de amicitia & voluntate satis figura dictum est, finem habere propositum hoc nostrum est existimandum? An quemadmodum dicitur, in agendis rebus finis non est contemplari singula & cognoscere, sed agere: neque igitur in virtute satis est, si eam cognouerimus: sed vt eam habeamus, eaq. vtamur, est eniten dū: vel si quo alio modo boni efficiamur. Nam si verba ad reddēdos homines probos sufficerent: multas sanè & magnas mercedes, vt inquit Theognis afferrent, oper-